

Kedves miskolci könyvbarátok, tisztelt Hölgyeim és Uraim!

A Föld három legkíváncsibb élőlénye a tudósok szerint: a macska, a majom és az ember.

Az emberi kíváncsiság és a ráépülő kultúra immár meghaladja a Föld bolygó ~~dimenzióit~~ *leítélet* és a kozmosz dimenzióit feszegeti, térben és időben egyre távolabbi pontok fele irányulva.

És akkor hogy lehet, hogy a majmok és azok a szegény cicák ennyire lemaradtak tőlünk?

A titok a felhalmozott tudás átadásának az igényében és képességében rejlik. Abban, hogy az egyes generációk ne kényszerüljenek nulláról kezdeni, vagyis újra megszerezni azokat az ismereteket, amelyeket elődeiknek már sikerült összegyűjteniük és koherens rendbe, strukturált halmazokba elhelyezniük.

Ennek a tudás-transzfernek a legfontosabb, a döntő eszköze a könyv. Valaki azt mondhatná: nem is a könyv, hanem az írás megjelenése - de a csomó-írás, az ékírási tábla vagy a pálmalevelekre rótt betűk, a csak beavatottak által ismert hieroglifák hatékonysága az ismeretek átadásában Gutenberg találmányával érte el azt a mértéket, amellyel az emberiség ki tudott-, és föl tudott emelkedni.

És most mégis, egyre többen értekeznek a Gutenberg-galaxis összeomlásáról, végéről, letűnéséről.

Itt érdemes megjegyeznünk, hogy ha egy galaxis összeomlik és megszűnik, ez nem egyszerűen annyit jelent, hogy eltűnik.

Nem. Hanem miután a csillagok felfúvódnak, majd úgynevezett vörös törpékké válnak, meg fehér törpékké, a galaxis helyén egy fekete lyuk keletkezik, amely beszippant mindent, még a fényt is, és nem enged ki magából többé semmit, még a fényt sem.

Leírásom talán lehetne szakszerűbb, de nemigen tudok szabadulni a vörös és fehér törpék a fekete lyukban képzetétől. Ám ennek nincs jelentősége szempontunkból. Annak van jelentősége, hogy a galaxisok összeomlása egy félelmetes fekete lyukat eredményez és hagy maga után.

Ami nyilván nemcsak csillagászatilag igaz, vagyis nemcsak távoli galaxisokra, hanem az emberiség szerény kis magán-galaxisára is, amely Gutenberg nevét viseli, s amely ha eltűnik, mentális térképünkön, sőt valóságunkban, magában az emberiség kollektív tudatában nem pusztán egy közönséges, mondjuk ártatlan, hanem egy mindent elnyelő üresség fog keletkezni, egy agresszív fekete törpe, de lehetne óriásnak is neveznünk. Egy olyan kolosszusnak, amely visszavetne bennünket a macskák és páviánok intellektuális és morális színvonalára.

Ez lenne a válaszunk, ha valaki azt kérdezné, mi értelme a könyveknek és a könyvhétnek. Önmagunk épségének a megőrzése és utódaink azon esélyének a garantálása, hogy ne válhassanak belőlük se rabszolgák, se zombik, se robotok. Mert az emberi civilizáció alapja a könyv, és amikor így összegyűlünk egy-egy hasonló rendezvényen, mint a mai, valójában nem azért tesszük, hogy megvásároljunk néhány újabb könyvet, hanem, hogy erre emlékezzünk és ezt tudatosítsuk.

Köszönöm, hogy meghallgatták gondolataimat, innen a galaxis periferiájáról.

hősben